

Izmosabb, tekintélyesebb lett a versrovat munkája is, ami elsősorban helyi értékekkel gazdagodott, de éppen itt van még tennivaló. Egészes jellemzője viszont a rovatnak, hogy egyre inkább kiszorítja az öncélú bravúrművészeket, s nagyobb teret ad a természetes, emberi hangon éneklő lírának.

Említettük, hogy a kritikai rovat, közelebbről annak irodalomelméleti színvonala általában nem emelkedett. Talán azért is, mert nem a legkitűnőbb szakemberekhez fordult a lap, hanem e helyütt is inkább fiatal tehetségek tollának biztosított érvényesülési lehetőséget. Annyi bizonyos, ha ezekből az ígéretek közül — mert szép számmal vannak — sikerül komoly színvonalú kritikuskárdát kovácsolni, biztosan megérte a próbálkozás. Jelenleg azonban sokszor nem látni a fáktól az erdőt éppúgy, mint a művészi oldalakon, ahol tavaly kevés volt a szerző, ma pedig nem eléggé válogatott a gárda.

Feltétlen pozitívuma, érdekessége viszont ennek a rovatnak, hogy a társművészetek közeledését jelzi, mikor különböző művészetek képviselői írnak egymásról ismertetőket vagy kritikai észrevételeket.

Dél-Magyarország, 1966. dec. 30.

A TISZATÁJ 1966-BAN

E címen legutóbb *Rátkai Ferenc* részletes értékelését közölte a szegedi sajtó (*Dél-Magyarország, 1967. jan. 8.*), mivel azonban a tanulmányt folyóiratunk előző száma is közreadta (*Tiszatáj, 1967. febr.*), szemelvényeinek bemutatásától eltekintünk.

Összeállította: ILIA MIHÁLY-KOVÁCS SÁNDOR IVÁN

Bodor Miklós rajza.